YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kolmas jaosto)
30 päivänä huhtikuuta 2002 *

Asiassa C-181/01 P,

N, Euroopan yhteisöjen komission virkamies, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajanaan avvocato G. Durazzo,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (viides jaosto) asiassa T-2/00, N vastaan komissio, 13.2.2001 antaman tuomion (Kok. H. 2001, s. I-A-37 ja II-135) kumoamista,

ja jossa valittajan vastapuolena ja muuna asianosaisena on

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään J. Currall, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja F. Macken sekä tuomarit C. Gulmann (esittelevä tuomari) ja J.-P. Puissochet,

julkisasiamies: L. A. Geelhoed,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 N on yhteisöjen tuomioistuimeen 25.4.2001 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan sekä EHTY:n tuomioistuimen perussäännön ja Euratomin tuomioistuimen perussäännön vastaavien määräysten nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-2/00, N vastaan komissio, 13.2.2001 antamaan tuomioon (Kok. H. 2001, s. I-A-37 ja II-135; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi N:n nostaman kanteen, joka koski toisaalta sellaisen komission tekemän päätöksen kumoamista, jossa katsottiin, että kantajan saamaa immuunikatoviruksen (HIV) tartuntaa ei voida pitää Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 73 artiklassa ja Euroopan yhteisöjen virkamiesten tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten (jäljempänä tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevat määräykset) 2 artiklassa tarkoitettuna tapaturmana, ja toisaalta vahingonkorvauksen maksamista tämän kärsimästä aineettomasta vahingosta.

Tosiseikat ja käsiteltävänä olevan asian tausta

2 Tosiseikat ja käsiteltävänä olevan asian tausta esitetään valituksenalaisen tuomion 10—30 kohdassa seuraavasti:

"10 Kantaja, joka on komission virkamies, ilmoitti 9.2.1996 päivätyllä kirjeellä hallintoviranomaisille, että hieman aiemmin tehdyissä kliinisissä tutkimuksissa oli todettu hänen saaneen immuunikatoviruksen (HIV) tartunnan. Kantaja liitti kirjeeseen 6.2.1996 päivätyn tapaturmailmoituksen ja Vandercam-nimisen lääkärin antaman lääkärintodistuksen.

11 Kantaja, joka katsoi, että hänen saamansa tartunta pitäisi luokitella tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 2 artiklassa tarkoitetuksi tapaturmaksi, vaati kirjeessään, että häneen sovellettaisiin henkilöstösääntöjen 73 artiklan säännöksiä ja että hänen lääkärintutkimuksista aiheutuneet kulunsa korvattaisiin sataprosenttisesti tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 10 artiklan mukaisesti tai että korvaus perustuisi henkilöstösääntöjen 72 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan vakavaksi luokiteltuja sairauksia koskeviin säännöksiin siihen saakka, kunnes hänen sairautensa tunnustetaan tapaturman aiheuttamaksi.

— —

16 Kantajalle myönnettiin 4.6.1996 tehdyllä päätöksellä henkilöstösääntöjen 72 artiklan 1 kohdan mukaisesti 100 prosentin suuruinen korvaus tämän lääkärintutkimuksista aiheutuneista kuluista.

17 [Komission] yksikön IX.B.5 [henkilöstön ja hallinnon pääosaston (PO IX) oikeuksien ja velvollisuuksien linjan B sairaus- ja tapaturmavakuutuksen yksikön 5] päällikkö ilmoitti 17.6.1996 päivätyllä kirjeellä kantajalle, ettei hän voinut hyväksyä tämän henkilöstösääntöjen 73 artiklan soveltamista koskevaa vaatimusta.

18 Kantaja valitti tästä päätöksestä 29.8.1996.

19 Nimittävä viranomainen ilmoitti kantajalle 7.11.1996 päivätyllä kirjeellä, että 17.6.1996 tehty päätös oli kumottu — — . Kirjeessä todettiin myös, että kantajalle ilmoitettaisiin päätösehdotuksesta, joka koskee kyseessä olevan tapahtuman mahdollista tunnustamista tapaturman aiheuttamaksi, ja että tämän tekemä valitus oli näin ollen menettänyt tarkoituksensa.

20 Kantajalle toimitettiin 18.11.1996 päätösehdotus, jossa katsottiin, että tämän HIV-tartuntaa ei voida pitää henkilöstösääntöjen 73 artiklassa ja tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevissa määräyksissä tarkoitettuna tapaturmana. Tämä ehdotus perustui Dalem-nimisen lääkärin 18.10.1996 tekemiin päätelmiin.

— —

22 Kantaja vaati 10.1.1997 päivätyllä kirjeellä lääketieteellisen lautakunnan kuulemista asiassa.

— —

24 Lääketieteellisen lautakunnan 4.12.1998 päivätyssä kertomuksessa todetaan muun muassa seuraavaa:

'Kun on kysymyksessä aikuisten välinen vapaaehtoinen sukupuolisuhde, jossa käyttäydytään tavalla, johon liittyy tunnustettu HIV-tartunnan riski, kaksi lääketieteellisen lautakunnan jäsentä katsoo, että vaikka kondomin rikkoutuminen passiivisessa sukupuoliyhteydessä helmikuussa 1995 olisikin aiheuttanut HIV-tartunnan, lääketieteellisesti tätä tartuntaa ei voida pitää tapaturmana seuraavista syistä:

— vapaaehtoista sukupuoliaktia ei voida pitää (luonteeltaan äkillisenä, väkivaltaisena tai poikkeuksellisena ulkoisena tapahtumana tai tekijänä, joka vahingoittaa virkamiehen fyysistä tai psyykkistä hyvinvointia). Kun taudinaiheuttaja saadaan sukupuolitartuntana, ainoastaan raiskaus kuuluu tähän luokkaan;

— koska [kantajalla] oli samanaikaisesti muita seksikumppaneita, on mahdotonta vahvistaa kondomin mahdollisesta käyttämisestä huolimatta, että sukupuoliyhteys nimenomaan (ja ainoastaan) väitetyn kumppanin kanssa olisi aiheuttanut nykyisen tartunnan. Toinen kondomi on voinut rikkoutua (potilaan tätä huomaamatta tai tästä ilmoittamatta) jossain toisessa tilanteessa, ja tämä on voinut aiheuttaa tartunnan.

Jotta tartunta voitaisiin liittää väitettyyn tapahtumaan, tätä seuranneina tunteina olisi pitänyt tehdä HIV-seulontatutkimus (jonka tuloksen olisi pitänyt olla negatiivinen), minkä jälkeen seropositiivisuuden ilmaantumista olisi pitänyt tarkkailla säännöllisesti ainakin kolmen kuukauden ajan. Tätä menettelyä sovelletaan silloin, kun on vahingossa annettu pistos

saastuneella neulalla. Koska väitetyn tapahtuman ja HIV-tartunnan välillä ei voida varmuudella osoittaa syy-seuraussuhdetta, on täysin mahdotonta pitää tätä tapahtumaa tapaturmana.'

25 Lääketieteellinen lautakunta toteaa lopuksi seuraavaa:

'Kuultuaan [kantajaa] ja tutkittuaan kaikki hallussaan olevat asiakirjat, joihin kuuluvat jäljennökset erilaisista lääkärinlausunnoista ja hoitavalle lääkärille osoitetuista kirjeistä, lääketieteellinen lautakunta katsoo jäsentensä kahden kolmasosan enemmistöllä (Prof. N. Clumeck ja J. Dalem), että [kantajan] HIV-tartuntaa ei voida pitää tapaturmana. Kysymyksessä on yksityiselämään kuuluva tapahtuma, joka sattui aikuisten välisessä vapaaehtoisessa sukupuoliyhteydessä samalla tavalla kuin muut sukupuoliteitse tarttuvat taudit, joita potilaalla on aiemmin ollut.

Yksi lautakunnan jäsenistä (P. Joppart) katsoo puolestaan, että HIV-tartunta on tapaturman määritelmän mukainen ja että se aiheutuu luonteeltaan äkillisestä ja poikkeuksellisesta ulkoisesta tekijästä, joka vahingoittaa [kantajan] fyysistä ja psyykkistä hyvinvointia.'

— —

28 Nimittävä viranomainen ilmoitti kantajalle 15.3.1999 päivätyllä kirjeellä päätöksestään pitää 18.11.1996 tehtyä ehdotustaan lopullisena (jäljempänä riidanalainen päätös). Lääketieteellisen lautakunnan päätelmät ja sen koko kertomus oli liitetty tähän kirjeeseen.

29 Kantaja valitti 10.6.1999 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisesti riidanalaisesta päätöksestä. Kantajan edustajat tekivät tämän nimissä valituksen 15.6.1999. Komissio katsoi, että 15.6.1999 tehty valitus täydensi 10.6.1999 tehtyä valitusta.

30 Komission yksiköiden välinen kokous pidettiin 22.9.1999. Valitus hylättiin kantajalle 7.1.2000 toimitetulla päätöksellä."

Valituksenalainen tuomio

3 N vaati ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 10.1.2000 jättämällään kanteella muun muassa riidanalaisen päätöksen kumoamista sekä komission velvoittamista korvaamaan hänelle hänen riidanalaisen päätöksen seurauksena maksamansa lääkärinpalkkiot ja maksamaan hänelle vahingonkorvausta hänen kärsimästään aineettomasta vahingosta.

4 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 36—70 kohdassa vaatimuksen riidanalaisen päätöksen kumoamisesta muun muassa seuraavista syistä:

"36 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi yhteen kanneperusteeseen, joka koskee tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 2 artiklan rikkomista. Tämä kanneperuste jakaantuu kolmeen osaan, joista ensimmäinen koskee vahinkotapahtuman ja sen aiheuttaneen ulkoisen tekijän välillä edellytetyn syy-yhteyden osalta tehtyä oikeudellista virhettä, toinen tapaturman arviointiperusteiden määrittelyn osalta tehtyä oikeudellista virhettä ja kolmas tapaturman arviointiperusteiden soveltamisessa tehtyä

ilmeistä arviointivirhettä. Asianosaiset ovat myös esittäneet huomautuksia lääketieteellisen lautakunnan kertomuksen tulkinnasta.

— —

Kanneperuste, joka koskee tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 2 artiklan rikkomista

45 Ennen kuin ryhdytään käsittelemään kantajan esittämän kanneperusteen eri osia, on tulkittava lääketieteellisen lautakunnan kertomusta.

46 Kantaja väittää, että tapaturma, jonka uhriksi hän joutui, oli se, että kondomi rikkoutui sukupuoliyhteydessä helmikuussa 1995, minkä seurauksena HIV:n saastuttamaa spermaa tai verta joutui kosketuksiin hänen elimistönsä kanssa. Hän väittää tähän liittyen, että lääketieteellinen lautakunta katsoi kertomuksessaan, että joko helmikuussa 1995 tai muulloin tapahtunut kondomin rikkoutuminen aiheutti hänen tartuntansa.

47 On todettava, että lääketieteellinen lautakunta toteaa kertomuksessaan seuraavaa kantajan tartunnan yksityiskohdista:

'[Kantajan] mukaan hän sai HIV-tartunnan vuoden 1995 alussa (todennäköisesti helmikuussa), jolloin kondomi rikkoutui passiivisessa sukupuoliyhteydessä satunnaisen kumppanin kanssa. Potilas oli tähän aikaan

aktiivisessa, passiivisessa tai oraalisessa sukupuoliyhteydessä muiden satunnaisten kumppanien kanssa. Oraalisessa sukupuoliyhteydessä ei käytetty järjestelmällisesti kondomia.'

48 Lääketieteellinen lautakunta sai nämä tiedot 11.8.1998 pidetyssä kokouksessaan, jossa kantajaa kuultiin tämän tartunnan täsmällisistä yksityiskohdista. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo tämän vuoksi, että sen ei ole syytä suostua kantajan esittämään pyyntöön saada esittää todisteita erityisesti todistajanlausuntojen muodossa siitä, ettei lääketieteellinen lautakunta häntä kuultuaan ja hänen toimittamiensa tartunnan yksityiskohtia koskevien selvitysten perusteella ottanut huomioon sitä, että hänen tapaturmailmoituksensa oli puutteellinen.

49 Lääketieteellisen lautakunnan kertomuksessa todetaan myös seuraavaa:

'Kun on kysymyksessä aikuisten välinen vapaaehtoinen sukupuolisuhde, jossa käyttäydytään tavalla, johon liittyy tunnustettu HIV-tartunnan riski, kaksi lääketieteellisen lautakunnan jäsentä katsoo, että vaikka kondomin rikkoutuminen passiivisessa sukupuoliyhteydessä helmikuussa 1995 olisikin aiheuttanut HIV-tartunnan, lääketieteellisesti tätä tartuntaa ei voida pitää tapaturmana seuraavista syistä:

——

— koska [kantajalla] oli samanaikaisesti muita seksikumppaneita, on mahdotonta vahvistaa kondomin mahdollisesta käyttämisestä huolimatta, että sukupuoliyhteys nimenomaan (ja ainoastaan) väitetyn

kumppanin kanssa olisi aiheuttanut nykyisen tartunnan. Toinen kondomi on voinut rikkoutua (potilaan tätä huomaamatta tai tästä ilmoittamatta) jossain toisessa tilanteessa, ja tämä on voinut aiheuttaa tartunnan.'

50 Näistä katkelmista ilmenee, että toisin kuin kantaja väittää, lääketieteellinen lautakunta ei katsonut, että ainoastaan kondomin rikkoutuminen on voinut aiheuttaa tartunnan, vaan se tyytyy tarkastelemaan tätä yhtenä mahdollisena syynä.

51 Vaikka lääketieteellinen lautakunta toteaa vastauksena kantajan tekemään tämän tartunnan yksityiskohtia koskevaan selvitykseen, jonka mukaan tartunnan aiheuttanut kondomin rikkoutuminen tapahtui helmikuussa 1995, että toinen kondomi on voinut rikkoutua toisessa sukupuoliyhteydessä, on kuitenkin niin, että sukupuoliyhteydessä tapahtuneen tartunnan täsmällisiä yksityiskohtia on lääketieteellisen lautakunnan mukaan ja valittajan seksuaalinen anamneesi huomioon ottaen mahdotonta määritellä.

52 Koska lääketieteellinen lautakunta ei siis kyennyt määrittämään kantajan tartunnan aiheuttanutta tapaturmanluonteista syytä, komission oli perusteltua vahvistaa kyseisen lautakunnan oikeudellinen arvio eli se, että 'koska väitetyn tapahtuman ja HIV-tartunnan välillä ei voida varmuudella osoittaa syy-seuraussuhdetta, on täysin mahdotonta pitää tätä tapahtumaa tapaturmana'.

Kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee edellytetyn syy-yhteyden osalta tehtyä oikeudellista virhettä

53 Kantaja väittää, että koska lääketieteellinen lautakunta katsoi, että kondomin rikkoutuminen aiheutti tartunnan, ei ole tarpeen todeta, minkä yksittäisen sukupuoliyhteyden aikana rikkoutuminen tapahtui.

54 Edellä on kuitenkin todettu, että lääketieteellinen lautakunta ei katsonut, että kondomin rikkoutuminen olisi välttämättä aiheuttanut kantajan HIV-tartunnan.

55 Koska olettamus, jolle kantajan väite perustuu, on näin ollen virheellinen, kanneperusteen ensimmäinen osa on tehoton.

56 Kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä.

Kanneperusteen toinen osa, joka koskee tapaturman arviointiperusteiden osalta tehtyä oikeudellista virhettä

57 Kantaja väittää, että vapaaehtoisen riskin ja virheen käsitteet tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 4 ja 7 artiklassa eivät kuulu kyseisten määräysten 2 artiklan 1 kohdassa säädettyyn tapaturman määritelmään ja että lääketieteellisen lautakunnan ei näin ollen olisi pitänyt soveltaa niitä tässä asiassa.

58 On muistettava, että lääketieteellinen lautakunta viittasi kertomuksessaan myös siihen, että tässä asiassa on kysymyksessä 'aikuisten välinen vapaaehtoinen sukupuolisuhde, jossa käyttäydytään tavalla, johon liittyy tunnustettu HIV-tartunnan riski' ja että se väitti, että 'vapaaehtoista sukupuoliaktia' ei voida pitää tapaturmana (ks. edellä 24 kohta merkityksellisiltä osiltaan).

59 Kuten kantaja väittää, on totta, että vapaaehtoisen riskin ja virheen käsitteitä ei mainita tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 2 artiklan 1 kohdassa säädetyssä tapaturman määritelmässä. Niiden soveltaminen yksittäistapauksessa ei näin ollen voi estää ulkoisen tapahtuman tai tekijän luokittelemista tapaturmaksi, vaan aiheuttaa ainoastaan sen, että henkilöstösääntöjen 73 artiklassa säädetty vakuutus ei kata kyseisissä määräyksissä tarkoitettua tapaturmaa.

60 On kuitenkin muistettava, että koska lääketieteellinen lautakunta katsoi, että tartunnan täsmällisiä yksityiskohtia ei voida määritellä, todetun tapaturman puuttuessa on tarpeetonta tutkia, käyttäytyikö kantaja tavalla, johon liittyy riski, tai tekikö hän tahallisen virheen. Kantajan väite on näin ollen merkityksetön.

61 Lääketieteellisen lautakunnan käyttämät ilmaisut 'vapaaehtoinen riski' ja 'vapaaehtoinen sukupuoliakti' ovat joka tapauksessa yleisarvioita, jotka pelkästään korostavat sitä, että kantajan mainitsema sukupuoliyhteys oli vapaaehtoinen.

62 Kanneperusteen toinen osa on näin ollen hylättävä.

Kanneperusteen kolmas osa, joka koskee tapaturman arviointiperusteiden soveltamisessa tehtyä ilmeistä arviointivirhettä

63 Kantaja väittää kannekirjelmässään, että se, että hän sai tartunnan sukupuoliyhteydessä, jonka aikana kondomi rikkoutui, on tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 2 artiklan 1 kohdassa

tarkoitettu tapaturma. Suullisessa käsittelyssä kantaja kuitenkin väitti, että pelkkää kondomin rikkoutumista ei voida luokitella tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuksi tapaturmaksi. Tapaturman muodostavat kondomin rikkoutuminen ja tartunta yhdessä.

64 Kuten edellä todettiin, lääketieteellinen lautakunta totesi, että on mahdotonta katsoa, että nimenomaan kondomin rikkoutuminen aiheutti kantajan tartunnan.

65 Tämän vuoksi on tehotonta väittää, että kondomin rikkoutuminen sukupuoliyhteydessä täyttää edellä mainittujen määräysten 2 artiklan 1 kohdan tapaturman arviointiperusteet."

5 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 71—80 kohdassa myös N:n vahingonkorvausvaatimuksen.

Valitus

6 N vaatii valituksessaan, jonka tueksi hän vetoaa neljään valitusperusteeseen, yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen tuomion ja hyväksymään hänen ensimmäisessä oikeusasteessa esittämänsä vaatimukset.

7 Komissio vaatii yhteisöjen tuomioistuinta hylkäämään valituksen ja velvoittamaan N:n korvaamaan muutoksenhakumenettelyn oikeudenkäyntikulut.

8 On syytä muistaa, että jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton, yhteisöjen tuomioistuin voi työjärjestyksensä 119 artiklan nojalla milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä.

Ensimmäinen valitusperuste

9 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa N väittää, että asiakirja-aineiston perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 50—52 kohdassa esittämä tulkinta lääketieteellisen lautakunnan kertomuksesta sisältää selvästi asiallisesti virheellisiä toteamuksia, joissa vääristellään kyseisen kertomuksen sisältö. Toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin väittää, lääketieteellisen lautakunnan kertomuksesta ilmenee, että tämä katsoi, että ainoastaan kondomin rikkoutuminen on voinut aiheuttaa tartunnan, olipa kysymyksessä sitten N:n ilmoittama tapahtuma tai kyseisen lautakunnan teoreettisesti tarkastelema tilanne.

10 Tämän osalta on muistettava, että valituksenalaisen tuomion 45—52 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tulkitsi lääketieteellisen lautakunnan kertomusta tutkiakseen erityisesti valittajan väitettä, jonka mukaan tämä lautakunta katsoi kertomuksessaan, että joko helmikuussa 1995 tai muulloin tapahtunut kondomin rikkoutuminen aiheutti hänen tartuntansa.

11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tulkitsi kertomusta seuraavasti:

— lääketieteellinen lautakunta tyytyi tarkastelemaan kondomin rikkoutumista tartunnan yhtenä mahdollisena syynä ja

— kyseisen lautakunnan mukaan ja valittajan seksuaalinen anamneesi huomioon ottaen sukupuoliyhteydessä tapahtuneen tartunnan täsmällisiä yksityiskohtia on mahdotonta määritellä.

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ei voida moittia lääketieteellisen lautakunnan kertomuksen sisällön vääristelemisestä sen vuoksi, että se tulkitsi valituksenalaisen tuomion 47—49 kohdassa kertomuksen asianmukaisia kohtia tällä tavoin.

13 Tämän vuoksi ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä selvästi perusteettomana.

14 Ensimmäisen valitusperusteensa toisessa osassa N väittää, että lääketieteellisen lautakunnan olisi pitänyt vertailla riskejä ja tartunnan todennäköisyyttä oraalisen sukupuoliyhteyden ja sellaisen sukupuoliyhteyden välillä, johon kuuluu penetraatio ja jossa kondomi rikkoutuu. Valittajan mukaan ei voida katsoa, että tämän lautakunnan kertomuksessa tehdään yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön edellyttämä ymmärrettävä yhteys lääketieteellisten toteamusten ja niistä tehtyjen päätelmien välillä.

15 Tämän osalta on todettava, että N ei esittänyt tätä perustetta ensimmäisessä oikeusasteessa siltä osin kuin siinä arvostellaan lääketieteellisen lautakunnan kertomusta, minkä vuoksi se on peruste, joka esitettiin ensimmäisen kerran valituksessa.

16 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan 2 kohta ja 116 artiklan 1 kohta estävät tällaisten uusien, kanteeseen sisältymättömien perusteiden esittämisen valituksessa (ks. mm. yhdistetyt asiat C-280—C-282/99 P, Moccia Irme ym. v. komissio, tuomio 21.6.2001, Kok. 2001, s. I-4717, 67 kohta).

17 Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Toinen valitusperuste

18 Toisessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 57—62 kohdassa esittämä tulkinta tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta tapaturmasta ei ole oikeudellisesti perusteltu.

19 Valittajan mukaan näistä kohdista seuraa, että jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi todennut, kuten sen olisi pitänyt tehdä, että lääketieteellisen lautakunnan kertomuksessa tunnistettiin tartunnan aiheuttanut tapaturma, sen olisi pitänyt ehdottomasti katsoa, että se, että valittaja oli vapaaehtoisesti sukupuoliyhteydessä, johon liittyi riski, oli syy sulkea tämä vakuutusturvan ulkopuolelle. Tällainen tulkinta ei kuitenkaan voi perustua tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 4 artiklaan eikä 7 artiklaan, sillä kummassakin artiklassa säädetään, mitä henkilöstösääntöjen 73 artiklassa säädetty vakuutus ei kata.

20 On todettava, että tämä valitusperuste edellyttää, että ensimmäinen valitusperuste on hyväksytty. Näin ei kuitenkaan ole.

21 Lisäksi tämä valitusperuste perustuu valituksenalaisen tuomion ilmeisen väärään tulkintaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin yhtyy valittajan näkemykseen kyseisen tuomion 59 kohdassa toteamalla, että vapaaehtoisen riskin ja virheen käsitteitä ei mainita tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 2 artiklan 1 kohdassa vahvistetussa tapaturman määritelmässä. Niiden soveltaminen yksittäistapauksessa ei näin ollen voi estää ulkoisen tapahtuman tai tekijän luokittelemista tapaturmaksi, vaan aiheuttaa ainoastaan sen, että henkilöstösääntöjen 73 artiklassa säädetty vakuutus ei kata kyseisissä määräyksissä tarkoitettua tapaturmaa.

22 Huomautettuaan, että lääketieteellinen lautakunta totesi, että tartunnan täsmällisiä yksityiskohtia ei voida määritellä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi perustellusti, että on tarpeetonta tutkia, käyttäytyikö N tavalla, johon liittyy riski, tai tekikö tämä tahallisen virheen. Toisin kuin valittaja väittää, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siis lausunut mielipidettään siitä, oliko valittajan käyttäytyminen syy sulkea tämä 73 artiklassa säädetyn vakuutuksen ulkopuolelle.

23 Toinen valitusperuste on näin ollen hylättävä selvästi perusteettomana.

Kolmas valitusperuste

24 Kolmannessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt esittää näkemyksensä siitä, onko kondomin rikkoutuminen tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu tapaturma. Valittaja viittaa ensimmäiseen valitusperusteeseen, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vääristeli lääketieteellisen lautakunnan päätelmiä, ja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 64 ja 65 kohdassa esittämät väitteet, joiden mukaan tässä tapauksessa on tehotonta väittää, että kondomin rikkoutuminen sukupuoliyhteydessä täyttää tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 2 artiklan 1 kohdassa säädetyt tapaturman arviointiperusteet, ovat perusteettomia.

25 Tämän osalta on riittävää todeta, että kuten tämän määräyksen 11 ja 12 kohdassa todettiin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei vääristellyt lääketieteellisen lautakunnan kertomusta katsomalla valituksenalaisen tuomion 51 kohdassa, että tartunnan täsmällisiä yksityiskohtia on mahdotonta määritellä.

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi siis perustellusti, että tässä tilanteessa ei ole asianmukaista esittää näkemystä siitä, täyttääkö kondomin rikkoutuminen sukupuoliyhteyden aikana tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 2 artiklan 1 kohdassa säädetyt arviointiperusteet.

27 Kolmas valitusperuste on näin ollen hylättävä selvästi perusteettomana.

Neljäs valitusperuste

28 Neljännessä valitusperusteessaan valittaja moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä hylkäsi valittajan vahingonkorvausvaatimuksen. Valittaja toteaa, että nimittävän viranomaisen käyttäytyminen, sen toiminnassa esiintyneet virheellisyydet ja pelkästään sen aiheuttama menettelyn päättämisen viivästyminen on aiheuttanut valittajalle enemmän psykologista haittaa ja stressiä kuin henkilölle, jonka terveydentila on hyvä tai joka on asianosaisena tavallisessa henkilöstöasiassa.

29 Tämän osalta on todettava, että yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi (ks. mm. asia C-301/00 P, Meyer v. komissio, tuomio 11.12.2001, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

30 Koska valittaja ei ole osoittanut, minkä oikeudellisen virheen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki hylätessään valittajan vahingonkorvausvaatimuksen, tämä ei ole ilmoittanut täsmällisesti, mitä seikkoja valituksenalaisessa tuomiossa arvostellaan.

31 Neljäs valitusperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

32 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

33 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan muutoksenhakuasiassa kyseisen työjärjestyksen 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut N:n velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asiansa, N on velvoitettava korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Valitus hylätään.**

2) **N velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 30 päivänä huhtikuuta 2002.

R. Grass

kirjaaja

F. Macken

kolmannen jaoston puheenjohtaja